

книжки) або видачі ощадного (депозитного) сертифіката. За договором банківського депозиту комерційний банк, який прийняв кошти від вкладника, зобов'язується виплатити вкладникові суму депозиту та нараховані відсотки на умовах та у порядку, що передбачені договором.

Депозитний договір засвідчує право банку управляти залученими коштами та право вкладників отримати в чітко визначений строк суму депозитного вкладу і відсотків за його користування. Крім того, банки сплачують за користування грошовими коштами їх власникам відповідну плату у вигляді процентів, які встановлюються диференційовано залежно від виду вкладу, терміну зберігання та суми. Найнижчі проценти закладами до запитання.

Управління формуванням депозитних ресурсів здійснюється за допомогою використання інструментів управління, найважливішим із яких є планування. Планування формування депозитних ресурсів банку здійснюється шляхом вироблення депозитної політики банку [3].

Депозитна політика є комплексом заходів з формування депозитного портфеля, а також включає різноманітні форми та методи щодо реалізації конкурентних позицій на ринку депозитних послуг з метою забезпечення необхідних обсягів депозитних ресурсів. Депозитна політика передбачає використання різноманітних форм та методів залучення коштів з метою забезпечення стійкості та

надійності депозитної бази для реалізації конкурентних позицій банку на фінансовому ринку, оскільки конкурентна боротьба за потенційні депозитні кошти розгортається не тільки серед банків, а й серед інших фінансових інститутів (страхових, інвестиційних компаній тощо).

На депозитну політику банку впливає загальний стан не тільки економіки країни, а й регіону, в якому банк здійснює свою діяльність. Це стосується зовнішніх ризиків, не пов'язаних з роботою банку або його клієнта. Очевидно, що в умовах кризової економіки банківська система не може бути сильною. Вона випробовує на собі всі тяготи інфляції, кризи неплатежів, бюджетного дефіциту, падіння ВВП і т. ін. [4].

Банк комбінує використання цінкових та нецінкових інструментів реалізації депозитної політики та залучення депозитних ресурсів. Проте ступінь використання тих, чи інших інструментів визначається типом депозитної політики банку. Консервативна депозитна політика передбачає використання цінкових інструментів і майже повну відмову від застосування маркетингових інструментів, тоді як банк з агресивною депозитною політикою активно використовує різні маркетингові прийоми і способи залучення депозитних ресурсів. Крім того, важливим аспектом депозитної політики банків є розширення асортименту депозитних продуктів, удосконалення якості депозитних послуг, використання різноманітних інструментів комунікаційної політики.

Література

1. Сало І. В. Фінансовий менеджмент банку : навч. посібник / І.В. Сало, О.А. Криклій. - Суми: ВТД «Університетська книга», 2007. – 314 с.
2. Мельникова І.М. Маркетингова політика комерційного банку на депозитному ринку : монографія / І.М. Мельникова. – К. : Ін Юре, 2012. – 197 с.
3. Примостка Л. О. Фінансовий менеджмент у банку : підручник / Л.О. Примостка. – К.: КНЕУ, 2004. – 384 с.
4. Череп А.М. Депозитна політика і її роль у забезпеченні стійкості комерційного банку / А.М. Череп, Т.А. Двигун // Економіка. – 2009. – № 4. – С. 62-65.

УДК: 351.72.07.001.86

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ДІЯЛЬНОСТІ ФІНАНСОВИХ ОРГАНІВ: ЗАКОРДОННИЙ ДОСВІД ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

Свинарик Б.– ст. 5 курсу, гр. Фвнс-51

Науковий керівник – викладач Чопляк І.А.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Актуальність дослідження. Ефективне функціонування фінансових органів значною мірою залежить від організації управління, та, відповідно, нових підходів до видів діяльності, функцій державних органів та їх структурної побудови. У розвитку кожної країни зарубіжний досвід відіграє велику роль, зокрема і в частині організації державної влади та проведення фінансової політики країни. За таких умов актуальним виявляється необхідність дослідження досвіду діяльності фінансових органів у державному управлінні в зарубіжних країнах.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питанням зарубіжного досвіду та проблемою дослідження основ функціонування та взаємодії органів державної влади займалися такі науковці як В.

Макланов, І. Василенко, Н. Коркунов, О. Ковалюк, А. Малишев та інші.

Метою статті є ознайомлення із закордонним досвідом державного управління фінансових органів влади та обґрунтування необхідності застосування системного підходу в нашій державі.

Виклад основного матеріалу. На сьогоднішній день за рейтингом якості та ефективності державного управління в світі, ефективності роботи уряду, боротьби із корупцією перші місця посідають такі країни, як США, Німеччина, Великобританія та Франція [1]. Розглянемо детальніше на прикладі США організацію діяльності фінансових органів даної країни.

Управління фінансами у зарубіжних країнах перебуває у віданні вищих законодавчих органів влади: у США – це Конгрес, у Великобританії –

Парламент (Палата громад), у ФРН – Бундестаг, у Франції – Національні збори.

В управлінні фінансами на фінансові органи покладені повноваження щодо формування фінансового законодавства, в тому числі: затвердження бюджету держави та звіту про його виконання; прийняття законів, які впливають на бюджетні показники; встановлення граничного розміру (ліміту) державного боргу тощо.

Безпосереднє управління фінансами перебуває у віданні фінансового апарату, головна ланка якого – Міністерство фінансів. Воно розробляє і реалізує основні напрями фінансової політики країни, в тому числі у сфері оподаткування і державних витрат, здійснює контроль за дотриманням фінансового законодавства. У США, крім Міністерства фінансів, яке відповідає за виконання федерального бюджету за доходами, управління державним боргом, функціонує Адміністративно-бюджетне управління при Президентів США, яке забезпечує формування і виконання видаткової частини федерального бюджету [2, с. 131-132].

Структура фінансового органу оперативного управління фінансами визначається повноваженнями, які покладені на Міністерство фінансів, рівнем розвитку фінансової системи, а також національними та іншими особливостями і традиціями. У США провідними його структурними одиницями є: підрозділ, які відповідає на наповнення бюджету: Internal Revenue Service (Служба внутрішніх доходів), підрозділ, відповідальний за адміністрування акцизів та мита і здійснення контролю за зовнішньою торгівлею: Alcohol and Tobacco Tax and Trade Bureau (Бюро акцизного оподаткування і торгівлі), підрозділ, відповідальний за реалізацію боргової політики (емісію державних позик, виплату по них відсотків і

погашення державного боргу та ін.): Bureau of the Public Debt, підрозділ, відповідальний за регулювання грошового обігу: United States Mint [3, с. 97].

Крім вищезазначених типових підрозділів, до складу Міністерства фінансів США входять також ряд фінансових органів: Federal Consulting Group – Федеральна консультативна група, яка надає консультації Міністерству фінансів з питань вдосконалення організації управління фінансами, стратегічного фінансового планування тощо; Financial Crimes Enforcement Network – бюро по боротьбі з фінансовими злочинами, яке збирає та аналізує інформацію про фінансові операції з відмивання грошей; Financial Management Service – служба, яка забезпечує розрахунково-касове обслуговування усієї системи федеральних фінансів [3, с. 99].

Досвід країн з розвинутою економікою свідчить про те, що структурна організація фінансових органів обумовлена, перш за все, розмежуванням об'єктів контролю та необхідністю створення архітектури горизонтальних та вертикальних владних відносин на основі чіткого розмежування повноважень.

Висновки. Отже, досвід зарубіжних країн, а саме досвід організації фінансових органів США, свідчить, що система фінансових органів вибудована як єдина система, що базується на спільних принципах та стандартах. Напрямами модернізації організації діяльності фінансових органів в Україні з урахуванням зарубіжного досвіду США є здатність фінансових органів влади виробляти та реалізовувати єдину цілісну фінансову політику, діяльність фінансових органів повинна бути максимально децентралізованою, розмежування контрольних функцій в системі фінансових органів, задля уникнення їх дублювання.

Література

1. Государственное управление: рейтинг // Обзор.- 2007.- №96 (244). – С.4 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.govindicators.org>.
2. Борисова С. Є. Розвиток світового фінансового ринку в умовах глобалізації: монографія / С. Є. Борисова; Донец. нац. ун-т (м. Вінниця). - Вінниця: Нілан, 2015. - 310 с.
3. Пильгун Н.В. Розвиток конституційних повноважень законодавчої та виконавчої гілок влади у США // Держава та право. – 2005. – Вип. 28: Юрид. і політ. Науки. – С.94-102.

УДК 658.14

ФІНАНСОВА СТІЙКІСТЬ ПІДПРИЄМСТВА ТА ЧИННИКИ, ЯКІ ВПЛИВАЮТЬ НА НЕЇ

Ткачук Т. - ст. 5 курсу, гр. ФУДвнм-51

Науковий керівник- к.е.н., доцент Свентух А.О.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Постановка проблеми. Діяльність будь-якого підприємства в умовах підвищення процесів глобалізації в економіці постійно піддається впливу різноманітних факторів та невизначених чинників, зумовлених зростанням конкуренції на ринку або нестабільністю політичної ситуації в країні. Це може призвести як до позитивних, так і до негативних змін в організації підприємства. Збереження фінансової стійкості підприємства та мінімізація впливу цих різноманітних чинників на сьогоднішній день є необхідною умовою існування кожного підприємства.

Саме тому є потреба дослідження факторів, що впливають на фінансову стійкість підприємства.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблеми фінансової стійкості на підприємстві вивчали відомі вітчизняні та закордонні вчені: Крухмаль О.В., Цал-Цалко Ю.С., Савицька Г.В., Базілінська О. Я., Привалов В. П., Шабліста Л. М., Коваленко В. В., Павловська О. В., Фролова Т. О., Ковальов А. І. та ін.

Постановка завдання. Метою статті є дослідження поняття фінансової стійкості, вивчення